

let ſe, at efter Kommiſſionens Mening meget af denne Praxis burde rammes ſom ſtrafbar i Henhold til Straffelovens § 113. Den anførte Motivering af Straffelovskommiſſionen gjorde Regeringen til ſin ved Straffelovsudſkiftets Forelæggelse, og begge Ting accepterede Motiveringen. Jeg har ikke fundet en eneſte Udtaleſe under Forhandlingen imod den givne Motivering. Det har altsaa været den lovgivende Magts Mening, at man i vidt Omfang ſkulde ramme de forſtellige Former, hvorunder man kan gøre Forſøg paa at løbe Stemmer. Til Behøiſning af Sagens juridiske Side ſkal jeg endnu blot anføre, hvad Profeſſor, nuværende Miniſter Goos har udtalt i ſin Strafferets ſpecielle Del. Han ſkriver derom Side 887 følgende: „Det vilde være urimeligt ved Anvendelſen af diſſe Beſtemmelſer“ (om Forbud mod Køb og Salg af Stemmer) „at holde ſig ſtrængt til det civilrettelige Begreb om Køb og Salg. Beſtemmelſerne maa omfatte ethvert Tilfælde, hvor der gives og modtages et Vederlag for Stemmen, ſom er i Strid med Inſtitutionens Hemed, ſelv om Vederlaget ikke er en pekuniær Fordel.“ Den retsvidenſkabelige Forfatter gaar altsaa ſaa vidt, at han antager, at der efter Straffeloven foreligger ſaadanne Køb, ſelv om det tilbudte Vederlag ikke er nogen pekuniær Fordel. Han ſkriver dernæſt: „Indbefattede ere derimod ſelvfølgelig ikke Fordele, ſom Valgkandidaten er retlig beſøjet til at ſtaffe ſine Vælgere“, altsaa f. Eks. Jærnbaner eller ſligt, men naturligviſ ikke private Fordele. Det hedder videre: „Om Vederlag ydes eller blot loves, er ligegyldigt, men da „Stemmen“ ſkal være købt, henholdsvis ſøgt, er Forbrydelsen ikke fuldbørdet ved et Loſte om at ſtemme, men først ved Stemmens Afgivelse“, altsaa den fuldbørkede Forbrydelse kræver, at Stemmen afgives paa den ønſkede Maade, men det blotte Forſøg i ſig ſelv er ſelvfølgelig ogſaa ſtrafbart. — Det forekommer mig klart efter de gældende Love, at i alt Fald nogle af de Tilfælde, der ere konſtaterede ved Valget i Sakſtøbing, ligefrem maa falde ind under den beſtaaende Straffelovs Beſtemmelſer.

Indenrigsminiſteren (Ingerslev): Jeg er enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Varsen) om, at det, det kommer an paa, og det, ſom det til lyvende og ſidſt alene kommer an paa, ſelvfølgelig er, hvad der er lovligt og hvad der ikke er lovligt. Det ærede Medlem gif nærmere ind paa en Analyſe af Betydningen af enkelte Beſtemmelſer i Valg-

loven. Jeg ſkal ikke følge med ind derpaa. Jeg ſkal gøre opmærksom paa og ſkal ſige det over for det ærede Medlem for Njøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), der tog Ordet, og ſom mente, at Miniſteren havde ſagt noget mere beſtemt, at dette ikke er Tilfældet. Jeg har netop ſagt, at det, der er Spørgsmaalet, er, om man ſkal iværkſætte Tiltale, ſelv om Anklagemyndigheden ſkønner, at der ikke er Sandſynlighed for, at der kan komme Dom efter, og det er jo et vel beſendt Synspunkt, naar man iværkſætter Tiltale. Efter Udtalelſer, der ere fremsatte af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds, finder jeg i Egenſkab af Indenrigsminiſter ogſaa, at det er ønſkeligt at ſaa dette Spørgsmaal afgjort, og jeg ſkal gaa et lille Stykke videre — jeg kan gaa et lille Stykke videre. Jeg ſagde før, at jeg maatte ſende Sagen til Juſtitsminiſteren, til Anklagemyndigheden; det følger af ſig ſelv, at det kan og ſkal jeg gøre, og andet kan jeg ikke gøre. Men jeg kan ſende Sagen til Juſtitsminiſteren uden anden Bemærkning, end Henviſning til Forhandlingerne her i Tinget eller ogſaa med en Bemærkning, og jeg ſkal tage under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt af mig at udtale, at jeg anſer det for ønſkeligt, at man iværkſætter en ſaadan Tiltale.

Ordføreren (Bernſen): Den ærede Miniſters Udtalelſer til mig i hans første Foredrag give mig kun Anledning til nogle ſaa Bemærkninger. Det, der er Hovedſagen, er jo, at den højtærede Miniſter deler Udvalgets Anſkuelse om, at det, ſom her er ſket, bør miſbilliges, og at Miniſteren er villig til at ſende Sagen til Anklagemyndigheden, til Juſtitsminiſteren. Det er fuldstændig rigtigt, naar den ærede Miniſter har forſtaaet Udtrykket „drage Omſorg for“ ſaaledes, at det var den Vej, man ſkulde gaa. Det er ikke Udvalgets Sag at gøre Indſtilling i dette Forhold til Juſtitsminiſteren. Jeg tror derfor, at Udvalget har valgt den rette Fremgangsmaade, naar det retter denne Anmodning til Indenrigsminiſteren, der da, ſom det nu er udtalt, vil lade den gaa videre. Dette er jo Hovedſagen.

Men naar den ærede Miniſter oplyſer, at der var undſkyldende Momenter i denne Sag over for Skovrider Kann og hans to Skovfogder, og ſom et ſaadant undſkyldende Moment anførte, at der jo ſkulde afſtediges Arbejdere, ſaa vil jeg dog gøre den ærede Miniſter opmærksom paa, at Mænd, der ere godt kendte paa Egnen og med